

Rolnummer 2298
Arrest nr. 30/2002 van 30 januari 2002

A R R E S T

In zake : de prejudiciële vraag betreffende artikel 232 van het Burgerlijk Wetboek, gesteld door de Rechtbank van eerste aanleg te Leuven.

Het Arbitragehof,

samengesteld uit de voorzitters A. Arts en M. Melchior, en de rechters P. Martens, R. Henneuse, E. De Groot, L. Lavrysen en J.-P. Snappe, bijgestaan door de griffier P.-Y. Dutilleux, onder voorzitterschap van voorzitter A. Arts,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* * *

I. *Onderwerp van de prejudiciële vraag*

Bij vonnis van 5 november 2001 in zake T. Smets tegen M.-L. Corvers, waarvan de expeditie ter griffie van het Arbitragehof is ingekomen op 5 december 2001, heeft de Rechtbank van eerste aanleg te Leuven de volgende prejudiciële vraag gesteld :

« Schendt artikel 232 van het Burgerlijk Wetboek de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet, in die zin dat één van de voorwaarden tot toepassing ervan is dat uit de gegevens van het dossier niet mag blijken dat een echtscheiding op die grond de materiële toestand van de gemeenschappelijke minderjarige kinderen op gevoelige wijze zou verslechteren, terwijl deze vereiste niet werd gesteld bij een echtscheiding op grond van artikel 229 en/of 231 van het Burgerlijk Wetboek ? Is er met andere woorden geen ongelijke behandeling van de kinderen der echtscheidende echtgenoten in het kader van een echtscheiding op grond van meer dan twee jaar feitelijke scheiding of in het kader van een echtscheiding wegens bepaalde reden ? »

II. *De feiten en de rechtspleging in het bodemgeschil*

T. Smets heeft een vordering tot echtscheiding ingesteld op grond van feitelijke scheiding van meer dan 2 jaar. De Rechtbank van eerste aanleg te Leuven stelt vast dat de duurzame ontwrichting van het huwelijk is bewezen en dat er geen gemeenschappelijke kinderen meer zijn, zodat de grondvoorwaarden voor de toepassing van artikel 232 van het Burgerlijk Wetboek zijn verenigd.

M.-L. Corvers werpt op dat die bepaling in strijd is met het grondwettelijk gelijkheidsbeginsel in zoverre zij, voor de toekenning van de echtscheiding op grond van feitelijke scheiding van meer dan twee jaar, als voorwaarde stelt dat de materiële toestand van de minderjarige kinderen uit het huwelijk geboren of door hen geadopteerd niet op gevoelige wijze mag verslechteren, terwijl die voorwaarde niet wordt gesteld door de artikelen 229 en 231 van het Burgerlijk Wetboek voor de toekenning van de echtscheiding op grond van een bepaalde reden.

De Rechtbank van eerste aanleg overweegt dat artikel 232 van het Burgerlijk Wetboek, indien de voormelde voorwaarde in strijd zou zijn met het gelijkheidsbeginsel, niet zou kunnen worden toegepast.

Op verzoek van M.-L. Corvers stelt de Rechtbank van eerste aanleg, alvorens uitspraak te doen, de hiervoor aangehaalde prejudiciële vraag.

III. *De rechtspleging voor het Hof*

Bij beschikking van 5 december 2001 heeft de voorzitter in functie de rechters van de zetel aangewezen overeenkomstig de artikelen 58 en 59 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof.

Op 19 december 2001 hebben de rechters-verslaggevers L. Lavrysen en P. Martens, met toepassing van artikel 72, eerste lid, van de organieke wet, het Hof ervan in kennis gesteld dat zij ertoe zouden kunnen worden gebracht voor te stellen een arrest van onmiddellijk antwoord te wijzen.

Overeenkomstig artikel 72, tweede lid, van de organieke wet is van de conclusies van de rechters-verslaggevers aan de partijen in het bodemgeschil kennisgegeven bij op 21 december 2001 ter post aangetekende brieven.

M.-L. Corvers, wonende te 3290 Diest, Fabiolalaan 22, heeft een memorie met verantwoording ingediend bij op 7 januari 2002 ter post aangetekende brief.

De rechtspleging is gevoerd overeenkomstig de artikelen 62 en volgende van de organieke wet, die betrekking hebben op het gebruik van de talen voor het Hof.

IV. *In rechte*

- A -

A.1. De rechters-verslaggevers hebben in hun conclusies met toepassing van artikel 72 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 te kennen gegeven dat zij ertoe zouden kunnen worden gebracht aan het Hof voor te stellen de prejudiciële vraag te beantwoorden met een arrest van onmiddellijk antwoord.

A.2. In haar memorie met verantwoording wijst M.-L. Corvers erop dat de verwijzende rechter heeft geoordeeld dat er geen gemeenschappelijke minderjarige kinderen *meer* zijn, wat een andere feitelijke beoordeling zou inhouden dan dat er geen gemeenschappelijke minderjarige kinderen zijn, zoals gesteld in de conclusies van de rechters-verslaggevers.

A.3. Voorts verwijst zij naar drie arresten van het Hof waaruit blijkt dat het aan het verwijzende rechtscollege toekomt uitspraak te doen over de toepasselijkheid van een norm op een voorliggend geschil en, met toepassing van artikel 26, § 2, van de bijzondere wet op het Arbitragehof, te beslissen of over die norm een vraag aan het Hof moet worden gesteld (arrest nr. 23/91, B.1), dat de partijen voor het Hof de toepassing die het rechtscollege van voormeld artikel heeft gemaakt niet in het geding mogen brengen (arrest nr. 23/91, B.1) en dat bijgevolg de vraag of een wettelijke bepaling al dan niet van toepassing is op de zaak voor het verwijzende rechtscollege, voor het Hof buiten beschouwing moet blijven (arrest nr. 41/91, B.2.1).

- B -

B.1. Artikel 232 van het Burgerlijk Wetboek bepaalt :

« Ieder der echtgenoten kan echtscheiding vorderen op grond van feitelijke scheiding van meer dan twee jaar, indien daaruit de duurzame ontwrichting van het huwelijk blijkt en het toekennen van de echtscheiding op deze grond de materiële toestand van de minderjarige kinderen uit het huwelijk van de echtgenoten geboren of door hen geadopteerd niet op gevoelige wijze verslecht.

Echtscheiding kan tevens door een der echtgenoten gevorderd worden, indien de feitelijke scheiding van meer dan twee jaar het gevolg is van de toestand van krankzinnigheid of van diepe geestesgestoordheid waarin de andere echtgenoot zich bevindt en uit deze toestand een duurzame ontwrichting van het huwelijk blijkt, en het toekennen van de echtscheiding op deze grond de materiële toestand van de minderjarige kinderen uit het huwelijk van de echtgenoten geboren of door hen geadopteerd niet op gevoelige wijze verslecht. Die echtgenoot wordt vertegenwoordigd door zijn voogd, zijn algemene of bijzondere voorlopige bewindvoerder of, bij gebreke daarvan, door een beheerder *ad hoc* vooraf door de voorzitter van de rechtbank aangewezen op verzoek van de eisende partij. »

B.2. Het komt de verwijzende rechter toe de norm of normen vast te stellen die toepasselijk zijn op het hem voorgelegde geschil.

B.3. Uit de motivering van de prejudiciële vraag blijkt dat de verwijzende rechter uitdrukkelijk heeft vastgesteld dat er geen gemeenschappelijke minderjarige kinderen meer zijn waarmee rekening moet worden gehouden voor de toepassing van artikel 232 van het Burgerlijk Wetboek.

B.4. Het verschil in behandeling dat uit de prejudiciële vraag blijkt, heeft enkel betrekking op de voorwaarde, vervat in de in het geding zijnde bepaling, dat de materiële toestand van de gemeenschappelijke minderjarige kinderen niet op gevoelige wijze mag worden verslechterd.

De verwijzende rechter heeft vastgesteld dat er te dezen geen gemeenschappelijke minderjarige kinderen *meer* zijn. Zelfs indien het Hof van oordeel zou zijn dat het onderdeel van artikel 232 van het Burgerlijk Wetboek dat een voorwaarde stelt betreffende de materiële toestand van de kinderen, in strijd zou zijn met het grondwettelijk gelijkheidsbeginsel, dan nog zou daaruit geenszins volgen dat dit artikel voor het overige buiten toepassing zou moeten blijven en met name in die situatie dat er geen minderjarige kinderen meer zijn.

Het antwoord op de prejudiciële vraag kan derhalve niet dienstig zijn voor het beslechten van het geschil dat voor de verwijzende rechter aanhangig is.

Om die redenen,

het Hof

zegt voor recht :

De prejudiciële vraag behoeft geen antwoord.

Aldus uitgesproken in het Nederlands en het Frans, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, op de openbare terechtzitting van 30 januari 2002.

De griffier,

De voorzitter,

P.-Y. Dutilleux

A. Arts